

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., ve věci žalobce **P. C.**, bytem , zastoupeného Mgr. Pavlem Motlem, advokátem se sídlem Jaselská 1391, 293 01 Mladá Boleslav, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2012, sp. zn. SZ 127702/2012/KUSK REG/K, č. j. 147872/2012/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2012, sp. zn. SZ 127702/2012/KUSK REG/K, č. j. 147872/2012/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Kosmonosy ze dne 12. 12. 2011, č. j. st.2996/2011-4-330-A, s e z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13.922,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Krajského soudu v Praze dne 22. 11. 2012, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2012, sp. zn. SZ 127702/2012/KUSK REG/K, č. j. 147872/2012/KUSK (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kosmonosy, stavebního odboru (dále jen „stavební úřad“), ze dne 12. 12. 2011, st.2996/2011-4-330-A, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad nařídil žalobci podle § 129 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) odstranění přístřešku u rodinného domu žalobce jako stavby provedené bez povolení nebo opatření stavebního úřadu.

Žalobce v úvodu vysvětluje, že přístřešek postavil bez ohlášky v důsledku omylu při výkladu ustanovení § 103 stavebního zákona a že účelem přístavby bylo zabránit padání námrazy a sněhu ze střechy, jelikož docházelo k přímému ohrožení osob, které pod okrajem střechy procházejí. Žalobce tak učinil zejména proto, že žije ve společné domácnosti s pěti nezletilými dětmi a (jak plyne z příložených listin) v minulosti byl přímým svědkem toho, jak kus ledu ze střechy dopadl v bezprostřední blízkosti jeho dcery. V případě, kdy by sníh někoho skutečně zranil, mohl by být také obviněn z trestného činu ublížení na zdraví z nedbalosti, jelikož je jeho zákonnou povinností zabezpečit svůj majetek tak, aby v souvislosti s ním nemohlo dojít k žádnému zranění či škodě na cizím majetku. Vedlejším důvodem pro vybudování předmětného přístřešku byla rovněž ochrana vozidla před jeho poškozením, jelikož v případě sjednání pojištění toto vozidlo nesmí dlouhodobě parkovat na přilehlé místní komunikaci. Žalobce o stavbě informoval své sousedy, kteří neměli žádné výhrady, jelikož v dané lokalitě jsou podobné přístřešky běžnou záležitostí. Žalobce také podal dodatečně stavebnímu úřadu žádost o dodatečné povolení příslušné stavby, kterou sice stavební úřad zamítl, ale k odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno z důvodu, že stavební úřad nevyzval žalobce k doplnění chybějících podkladů, neseznámil ho s podklady před vydáním rozhodnutí a konečně nezjistil dostatečně skutkový stav, když při svém závěru, že nedostatečná vzdálenost stavby přístřešku od hranice s obecním pozemkem odporuje požadavkům v § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění vyhlášky č. 20/2011 Sb. (dále jen „vyhláška o využívání území“), vycházel pouze z informativní katastrální mapy s náčrtem situace bez okótování, tudíž nejspíš vycházel ze vzdálenosti stavby od oplocení, jež však nemusí být umístěno na hranici mezi pozemky. Toto rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2012, sp. zn. SZ 023881/2012/KUSK REG/BV, č. j. 062748/2012/KUSK, žalobce k podané žalobě přiložil.

Žalobce uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry žalovaného v rozhodnutí, jímž bylo vyhověno jeho odvolání proti rozhodnutí zamítajícímu jeho žádost o dodatečné povolení stavby. Má za to, že plot skutečně nekopíruje hranici jeho pozemku a údaj o vzdálenosti stavby od ní je tak hrubě zkreslený. Žalobce také nerozumí nesouhlasnému stanovisku města Kosmonosy, protože v této lokalitě se podobné stavby běžně vyskytují, v některých případech přímo kopírují hranice pozemku a přitom v těchto případech se dodržení předepsané vzdálenosti od hranice pozemku nezkoumá. V důsledku zrušujícího rozhodnutí žalovaného se staly důvody použité žalovaným v napadeném rozhodnutí bezpředmětnými, neboť přestože žalobce při zahájení řízení o dodatečném povolení stavby stavebnímu úřadu nepředložil veškeré potřebné podklady, odvolací orgán mu poskytl možnost tuto vadu řízení dodatečně napravit. V tuto chvíli také nebyl jednoznačně prokázán nesoulad stavby s příslušnými ustanoveními vyhlášky o využívání území. Protože řízení o dodatečném povolení stavby dosud není pravomocné, je napadené rozhodnutí v tuto chvíli přinejmenším předčasné, neboť v případě dodatečného povolení stavby se rozhodnutí o odstranění stavby dostane do přímého rozporu s ním.

Žalovaný ve svém vyjádření velmi stručně uvedl, že pokud žalobce tvrdí, že nevěděl, že ke stavbě přístřešku je třeba ohlášení stavebnímu úřadu, platí, že neznalost zákona nikoho neomlouvá. Odvolává-li se žalobce pak na ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona a na řízení o dodatečném povolení stavby, žalovaný upozorňuje, že žalobce o dodatečné povolení stavby žádal až 20. 12. 2011, tj. šest dní po vypravení rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby, a k žádosti připojil pouze neokótovaný náčrt do katastrální mapy provedený od ruky. Žalobce tedy požádal o dodatečné odstranění stavby až po vydání rozhodnutí o odstranění stavby, takže stavební úřad neměl co přerušovat. Navíc se stavbou nesouhlasí obec Kosmonosy jako vlastník sousedního pozemku pro nesoulad s ustanoveními vyhlášky o využívání území. Pokud žalobce argumentuje ustanovením § 129 odst. 3

stavebního zákona, měl by se jím sám řídit a ne se na ně dodatečně odvolávat. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Žalobce v replice namítl, že žalovaný z povahy věci nemohl rozhodnout o odstranění stavby, když v době vydání jeho rozhodnutí již bylo zahájeno řízení o dodatečném povolení stavby. Zopakoval též, že v rámci řízení o odstranění stavby došlo k závažným pochybením, neboť nedošlo ke geodetickému zaměření pozemku, v důsledku čehož není závěr o vzdálenosti stavby od hranice pozemku dostatečně podložený. Konečně též doplnil, že požádal Město Kosmonosy o odprodej části pozemku přímo navazující na pozemek žalobce, čímž by došlo k zásadní změně podmínek, za kterých správní orgán rozhodoval. V případě uzavření kupní smlouvy budou narovnány veškeré vzájemné vztahy a existuje předpoklad mimosoudního vyřešení věci.

Obsahem spisu stavebního úřadu sp. zn. St. 2996/2011 jsou fotografie domu datované dnem 13. 10. 2013, na nichž je zachycen (kromě přístavby až k plotu oddělujícího pozemek žalobce od pozemku souseda na severní straně) i rozsáhlý přístřešek na západní straně domu dosahující svou střechou až linie plotu oddělujícího pozemek žalobce od pozemku s místní komunikací, který podle údajů v katastru nemovitostí patří Městu Kosmonosy. Přístřešek je podepřen na straně přiléhající k plotu třemi sloupky, střecha je však směrem k plotu ještě odhadem v řádu desítek centimetrů přesahuje. Na fotografiích je mezi plotem a okrajem komunikace ještě pás zpevněné plochy najezdu, který svou šíří bezpečně umožňuje podélné stání osobního vozidla, aniž by zasahovalo do komunikace.

Dne 13. 10. 2011 stavební úřad vydal oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby přístřešku u rodinného domu č. p. 1143 na pozemku p. č. 1593/95 v k. ú. Kosmonosy podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, nařídil ústní jednání na 25. 10. 2011 a současně žalobce upozornil, že pokud požádá o dodatečné povolení stavby a předloží podklady ve stejném rozsahu jako u žádosti o stavební povolení, stavební úřad odstranění stavby nenařídí. V opačném případě stavební úřad přistoupí k nařízení odstranění stavby. Žádná lhůta za tímto účelem žalobci stanovena nebyla. Z ústního jednání se žalobce omluvil, ale v této souvislosti v protokolu o ústním jednání ze dne 19. 10. 2011 bylo mj. zachyceno, že stavební úřad žalobce poučil podle § 129 odst. 2 stavebního zákona v tom směru, že přístřešek je postaven v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, konkrétně s ustanovením § 25 odst. 5 vyhlášky o využívání území, a že jej z důvodu nedodržení vzdálenosti 2 metrů od hranice pozemku nelze povolit. Dále je zachycen telefonát souseda, který uvedl, že nemá ke stavbě žádné námítky. K řádnému jednání se dostavil pouze starosta Města Kosmonosy, který byl zpraven obdobně o nemožnosti dodatečného povolení stavby a podle protokolu se k věci nijak nevyjadřoval. Dále je ve spisu založena částečná kopie technického výkresu zachycující umístění a rozměry domu žalobce, do nějž jsou od ruky přimalovány rozměry přístřešku před domem změřené dne 1. 11. 2011. Je zaznamenána vzdálenost severního sloupku podpírajícího terasu od plotu, která má činit 0,7 metru. Výkres je podepsán žalobcem.

V návaznosti na to dne 12. 12. 2011 stavební úřad vydal rozhodnutí č. j. st.2996/2011-4-330-A, jímž žalobci nařídil odstranit přístřešek o nepravidelném půdorysu 7,3 m x 4,95 m a 7 m x 6,4 m u průčelí rodinného domu s tím, že je umístěn 0,7 m od hranice s pozemkem p. č. 1593/1 (tj. obecním pozemkem s místní komunikací), a stanovil podmínky odstranění stavby. V odůvodnění zopakoval, že stavebník nemůže prokázat soulad stavby s obecnými požadavky na výstavbu z důvodu porušení § 25 odst. 5 vyhlášky o využívání území, a proto bylo rozhodnuto o odstranění stavby. Souběžně bylo samostatným rozhodnutím žalobci uloženo uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobce se proti oběma rozhodnutím odvolal. V odvolání proti rozhodnutí o odstranění stavby argumentoval ohrožením svých blízkých (má s ním v domě bydlet pět nezletilých dětí) a svého automobilu (pojišťovna mu měla v minulosti z důvodu nedostatečných opatření proti pádu sněhu

odmítnout pojistné plnění) padajícím sněhem a ledem, podáním žádosti o dodatečné povolení stavby dne 20. 12. 2011, předchozím informováním a souhlasem sousedů, existencí obdobných přístřešků v okolí, vynaložením veškerých finančních úspor a půjčkou na tuto stavbu, nedostatkem prostředků na její odstranění a z toho hrozící nelehkou sociální situací. K odvolání se vyjádřilo Město Kosmonosy, které vyslovilo nesouhlas s podaným odvoláním s tím, že z ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky o využívání území lze sice nenárokově povolit výjimku, nicméně město jako vlastník sousedního pozemku s žádostí o výjimku vyslovuje souhlas, pouze pokud je odstup stavby od jejího pozemku alespoň jeden metr. Přístřešek žalobce je však umístěn 0,7 m od hranice pozemku a jeho střecha hranici pozemků takřka přesahuje.

V překládací zprávě z 24. 1. 2012 stavební úřad upozorňoval žalovaného, že žalobce jej podaným odvoláním citově vydírá na základě nepravdivých informací, neboť nejméně tři nezletilé děti žijí s jejich matkou jinde a v domě se vyskytují pouze příležitostně, u štítové zdi spad sněhu a námrazy téměř nehrozí, neboť střecha nad ní má podobu polovalby, není problém na střechu instalovat sněhové zábrany a žalobce se poprvé v této souvislosti dostavil na stavební úřad až po zahájení řízení o odstranění stavby. Také přístřešky u domů v okolí byly všechny povoleny stavebním úřadem a případně k nim byla udělena příslušná výjimka. Z přípisu o postoupení věci odvolacímu orgánu ze dne 7. 8. 2012 také plyne, že souběžně bylo vydáno i rozhodnutí o odstranění přístavby rodinného domu na severní straně také realizované bez povolení či opatření stavebního úřadu, které již nabylo právní moci. Před datem tohoto přípisu také došlo ke zrušení rozhodnutí stavebního úřadu zamítajících dodatečné povolení stavby přístřešku a přístavby. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí o odstranění stavby přístřešku zamítl s argumentací shodnou jako ve vyjádření k žalobě. O odvolání do rozhodnutí ukládajícího paušální náhradu nákladů řízení bylo rozhodnuto samostatným rozhodnutím žalovaného. Napadené rozhodnutí žalobce osobně převzal dne 19. 10. 2012.

Soud po zjištění že žaloba je včasná a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná. Podstatou podané žaloby je přesvědčení žalobce, že rozhodnutí žalovaného je předčasné, jestliže v době jeho vydání ještě nebylo pravomocně rozhodnuto o jeho žádosti o dodatečné povolení odstraňované stavby, a dále zpochybnění závěru stavebního úřadu o nemožnosti jejího dodatečného povolení z důvodu nedodržení odstupu od sousedního obecního pozemku.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Podle § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Podle § 25 odst. 5 vyhlášky o využívání území nesmí vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu být od společných hranic pozemků menší než 2 m.

Podle § 26 vyhlášky o využívání území je za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona možná výjimka mj. i z ustanovení § 25 odst. 2 až 7.

Konečně podle § 129 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem

anebo v rozporu s ním zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Předně je třeba konstatovat, že zahájení řízení o odstranění stavby přístřešku bylo zcela namístě. Stavební úřad v této souvislosti zcela správně v oznámení o zahájení řízení poučil žalobce i o možnosti žádat o dodatečné povolení stavby. V této souvislosti však provedl první zásadní chybu, která má pro posouzení včasnosti podané žádosti o dodatečné povolení stavby zásadní význam. Stavební úřad v tomto poučení a ani v žádném ze svých úkonů v průběhu řízení nestanovil žalobci lhůtu, do níž má eventuální žádost o dodatečné povolení stavby předložit. Za těchto okolností však jen stěží může žalovaný žalobci vytýkat, že žádost o dodatečné povolení stavby byla podána teprve po vydání rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění přístavby, neboť žalobce nebyl s jakýmkoliv termínem, dokdy má takovou žádost podat, konfrontován. Jiná situace by nastala, pokud by bylo postupováno podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013, kdy lhůtu pro předložení již zakotvoval přímo právní předpis. Tak tomu však v dané věci nebylo a stanovení přiměřené lhůty bylo povinností stavebního úřadu, neboť z jednání žalobce v průběhu řízení bylo zřejmé, že o dodatečné povolení stavby hodlá usilovat. Za daných okolností tudíž nelze žádost žalobce o dodatečné povolení stavby přístřešku podanou dne 20. 12. 2011 považovat za opožděnou a v návaznosti na doplnění jejích náležitostí vyvstávala otázka přerušení řízení o odstranění stavby v souladu s ustanovením § 129 odst. 3 věty druhé stavebního zákona. Napadené rozhodnutí proto skutečně mohlo být vydáno předčasně.

Toto opomenutí stanovit lhůtu pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby navazuje na další nesprávný postup stavebního úřadu, který zjevně negativně ovlivňoval i postup a aktivitu žalobce při podání žádosti o dodatečné povolení stavby. Z protokolu o ústním jednání ze dne 19. 10. 2011 totiž plyne, že stavební úřad nesprávně žalobce informoval o tom, že jeho případná žádost o dodatečné povolení stavby nemá žádnou šanci na úspěch, neboť stavba je neslučitelná s ustanovením § 25 odst. 5 vyhlášky o využívání území. Stavební úřad tak žalobci nesdělil možnost žádat o povolení výjimky z tohoto limitu upravené v § 26 téže vyhlášky. Zde soud připomíná, že informace o nesouhlasu města s udělením výjimky byla do řízení vnesena teprve po vydání prvostupňového rozhodnutí. Jak také bylo následně vysvětleno žalovaným v řízení o dodatečné povolení stavby, závěr o nesplnění podmínek § 25 odst. 5 vyhlášky o využívání území byl předčasný i pro nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť z ničeho neplyne, že plot je umístěn přímo na hranici pozemků žalobce a města a že tedy vzdálenost stavby 0,7 m od hranic pozemků odpovídá realitě. Byť v tomto směru tíží důkazní břemeno žadatele o dodatečné povolení stavby, stavební úřad mu měl dát možnost, aby skutečný odstup stavby od hranice pozemku (nikoliv od plotu) prokázal. Pokud by stavební úřad postupoval v řízení o dodatečném povolení stavby řádně, již dávno by žalobce vyzval k odstranění nedostatků jeho žádosti a doplnění odpovídajících podkladů namísto toho, aby tuto žádost na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu bez dalšího zamítl. K zamítnutí žádosti mělo dojít teprve po konkrétním poučení žalobce o nezbytných náležitostech žádosti o dodatečné povolení stavby a o podkladech, jež má předložit, spolu se stanovením odpovídající lhůty pro jejich obstarání. Teprve po nedůvodném nesplnění takové lhůty přicházelo do úvahy takovou žádost zamítnout nebo řízení o ní zastavit. I tento nesprávný procesní postup stavebního řízení v bezprostředně souvisejícím řízení měl zásadní vliv na okamžik, kdy mohl žalobce jako laik doplnit svou žádost do té podoby, aby byla relevantním důvodem pro přerušení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 3 věty druhé stavebního zákona. Skutečnost, že žádost eventuálně nebyla v době vydání

napadeného rozhodnutí úplná (to s ohledem na obsah správního spisu soud není schopen posoudit), tak nemůže jít k tíži žalobce, neboť k tomu zásadním způsobem přispěl postup stavebního úřadu. Kromě toho je třeba také uvést, že z žalobcem přiloženého a přípisem o postoupení věci ze dne 7. 8. 2012 zmiňovaného rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby je zřejmé, že stavební úřad s žádostí nakládal jako se žádostí úplnou, byť jen v důsledku svého mylného přesvědčení, že jí zjevně nelze vyhovět.

Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí neobstojí, neboť bylo vydáno dříve, než bylo pravomocně rozhodnuto o včasné žádosti žalobce o dodatečné povolení odstraňované stavby. V souvislosti s touto žádostí totiž vznikla potřeba přerušit řízení o odstranění stavby. Za fakt, že žádost ani v době vydání napadeného rozhodnutí eventuálně nebyla perfektní, přitom v důsledku procesních vad spoluodpovídal stavební úřad, tudíž nebylo možné z tohoto důvodu řízení o odstranění stavby nepřerušit. Proto pokud nebyly úplným způsobem naplněny podmínky § 129 odst. 3 věty druhé stavebního zákona, bylo za dané situace namíste řízení přerušit podle obecné právní úpravy v § 64 správního řádu.

Uvedenými výtkami samozřejmě soud nehodlá nijak zlehčovat nelegální postup žalobce, který zjevně nedovolenou výstavbou přístřešku (a také přístavby rodinného domu) nerespektoval své veřejnoprávní povinnosti a potenciálně tak mohl mj. ohrozit právě bezpečnost svých dětí a svého automobilu, pokud stavbu realizoval, aniž bylo stavebním úřadem ověřeno, že splňuje obecné požadavky na výstavbu, např. i z hlediska statiky, zdravotní nezávadnosti použitých materiálů a celé řady dalších parametrů. V tomto směru i přes zrušení napadeného rozhodnutí obstojí souběžně vydané rozhodnutí ukládající žalobci paušální částkou náhradu nákladů řízení o odstranění stavby, neboť toto řízení, ať již skončí v návaznosti na tento rozsudek jakkoliv, bylo vyvoláno porušením právní povinnosti ze strany žalobce a toto související rozhodnutí proto není přímo závislé na rozhodnutí soudu o této žalobě. Na druhou stranu však zákonodárce ponechal i takovým stavebníkům možnost požádat o dodatečné povolení stavby a jejich předchozí postup nijak neopravňuje stavební úřad, aby poté, co je nedostatečně poučil a dokonce je uvedl v omyl, z takto vyvolané nedostatečné aktivity vyvozoval pro stavebníka bez dalšího zásadní negativní důsledek. Takovému postupu musí předcházet náprava postupu stavebního úřadu, s níž se žalobci dostane úplného a správného poučení a dostatečné lhůty, aby na ně odpovídajícím způsobem mohl reagovat. Teprve poté je namíste z pasivity žalobce vyvozovat negativní důsledek v podobě nařízení odstranění stavby, resp. potvrzení takového rozhodnutí.

S ohledem na shora učiněné závěry proto soud musí konstatovat, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí je stíženo podstatnou procesní vadou. Proto soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil. Současně zrušil i rozhodnutí stavebního úřadu, neboť podstatnými procesními vadami (jež žalovaný nenapravil) bylo dotčeno již řízení v prvním stupni.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl v řízení úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 13.922,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 7.300,- Kč za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012] a za jeden úkon právní služby po 3.100,- Kč [sepsání repliky – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno

o částku 1.722,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek, a dále ze soudního poplatku za podanou žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 4.000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. srpna 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová